

מילה טובה

אפילו בשרב הכי כבד
ידעתי שהגשם עוד ירד
ראיתי בחלון שלי ציפור
אפילו במשב סופה וקור.

לא פעם זה קשה
אבל לרוב מילה טובה
מיד עושה לי טוב
רק מילה טובה
או שתיים לא יותר מזה.

אפילו ברחוב ראשי סואן
ראיתי איש יושב ומנגן
פגשתי אנשים מאושרים
אפילו בין שבילי עפר צרים.

תמיד השארתי פתח לתקווה
אפילו כשכבתה האהבה
חלמתי על ימים יותר יפים
אפילו בלילות שינה טרופים.

יעקב גלעד

עלון מס' 1513 – 8/6/18

פתיח

אשדות אף פעם לא הצטיינה בגינות פרטיות מטופחות, ואני אומר זאת בהכללה, כדי שאותם אלה שכן מטפחים, דוגמת יונתן אלתר, רוחליה אלתר, דני פלג ואחרים, לא יראו עצמם מקופחים. לא צריך ללכת רחוק מדי. די ללכת אל שכנינו באשדות מאוחד ללמוד מהם טיפוח גינות ולצאת חכם. אני אומר זאת בהתרסה, כי לפני כמה ימים, ראיתי את גינתם של אמנון וטלי גורן נקיה למשעי מכל עשב שוטה ושאלתי את עצמי הכיצד? את התשובה נתנה לי טלי, בעת שבאתי לאסוף את הכביסה ששכבה בתאי חודש ימים כמעט מצפה לגואל. אמנון, סיפרה טלי, בכל פעם שיוצא החוצה לעשן, וזה קורה לו מספר פעמים ביום, מנצל את הזמן כדי להתכופף ולעקור כל עשב חדש שיצא לאור, והתוצאה היא גינה נקיה מסודרת ומטופחת לתלפיות. ואם אמנון איננו, אני עושה את העבודה במקומו. אז מי אמר שעישון הוא דבר מזיק?

משל הגינה בא ללמד אותנו שאם מתמידים (ורובנו אינם כאלה) מגיעים לתוצאה הרצויה וככל שמתמידים יותר שכרנו בצידנו, כי עובדים פחות קשה ונהנים מהתוצאה.
צא ולמד.

שבת שלום!

אבנרון

ממנהל הקהילה

וכנים כדי שהעונה תהיה מוצלחת. כדי שנצליח חשוב לנו לקבל הערות והארות לגבי מכלול ההיבטים הנוגעים להפעלת הבריכה. הביקורת שלכם (וגם המחמאות) יאפשרו לנו לשפר ולהשתפר ובסוף כולנו נרוויח.

פרסומים בתקשורת לגבי תהליך ההצבעה בבחירות לועד הנהלת האגודה -

בסוף השבוע שעבר התפרסמה בעיתון 'ידיעות הקיבוץ' כתבת המשך לכתבה שהתפרסמה לפני מספר שבועות ועניינה פנייתה של אסנת מזרחי, חברת האגודה, לרשם האגודות בנוגע לפגמים שנפלו בתהליך ספירת הקולות בתום ההצבעה.

בניגוד למה שניתן היה להבין מהכתבה, רשם האגודות עדיין לא דן בנושא וטרם קיבל החלטה כל שהיא ומדובר בהמלצה בלבד שהועברה ע"י מזל שרעבי, מפקחת מטעם רשם האגודות באזור הצפון.

להבנתנו, הפגמים לכאורה שנפלו בהליך הבחירות (ועדת הקלפי לא נבחרה באסיפה והשתתפותה בטעות ובתום לב של אחת המועמדות בספירה ראשונה שבוטלה בשל כך מיד לאחר הקלפי) אינן מהוות סטייה מהותית מהתקנות ולכן אינן מהוות עילה לפסילת הבחירות עצמן. אנחנו עומדים בקשר עם משרד הרשם ובמסגרת זו העברנו דרישה להזמין אותנו לשימוע טרם קבלת כל החלטה בעניין.

ועד הנהלה פועל כסדרו ומקדם נושאים שונים באגודה, אך יחד עם זה אני מקווה שהבדיקה תסתיים במהרה.

ועדת "איכות חיים" -

הועדה אשר פעלה ברשותו של ישראל ברקאי מחדשת את פניה ומגייסת חברים חדשים אשר איכות החיים בישוב (רכבים, כלבים, רעש, לכלוך ועוד מריעין בישין) חשובים להם.

לאחר אישורה של תוכנית העבודה בועד הנהלה החדש התחיל הצוות לפעול כאשר בשלב ראשון העמיד את נושא ההתמודדות עם הכלבים המשוחררים כנושא המרכזי.

סוף בעמוד הבא

הקיץ רק הגיע אבל את החום הכבד כבר אפשר להרגיש בכל פינה.

בתור מי שמגיע מעמק יזרעאל אני לא יכול שלא להתפעל מיכולתם של האנשים להמשיך ולתפקד כרגיל בטמפרטורות כל כך גבוהות. ההתפעלות רק גוברת כשחושבים על החלוצים שהקימו את ההתיישבות בעמק בתחילת המאה שעברה ועברו פה קיץ אחרי קיץ ללא מיזוג וללא בריכת שחיה.

נקווה שלמרות האזהרות של המטאורולוגים הקיץ הנוכחי "ירחם" עלינו ולפחות לא יהיה חם יותר מקודמיו.

רצף החגים שהתחיל בפורים, דרך ימי הזיכרון, יום העצמאות וכלה בשבועות הסתיים ואנחנו נכנסים לתקופה של שגרה אשר "תופרע" עוד מעט עם יציאתם של ילדי בית הספר לחופש הגדול.

פתיחת הבריכה -

החל ממועד קבלת החלטת הקהילה על פתיחת הבריכה, פעלנו ללא לאות בהכנות לקראת עונת הרחצה.

גוייסה "ועדת בריכה" המהווה "הנהלה ציבורית" לעניין הפעלת הבריכה. הועדה נפגשה כבר פעמיים, דנה והחליטה בנושאים קהילתיים הנוגעים לאופן הפעלת הבריכה לרבות תקנון, שעות ומועדי פתיחה ומענה לשאלות וסוגיות מיוחדות.

הועדה מורכבת מחברים מתנדבים אשר חלקם מלווה את הנושא משנים עברו וחלקם הצטרף זה מכבר.

גייסנו את גיל אלטר לתפקיד מנהל הבריכה. גיל התחיל את עבודתו באמצע מאי והצטרף ליונתן שטיינדל שעבד ללא לאות על הכנת הבריכה וקבלת כל האישורים וההיתרים הנדרשים.

יונתן מסיים את תפקידו עם פתיחת הבריכה בתחילת יוני ומגיעה לו תודה גדולה על המאמצים וההשקעה בהכנת הבריכה עבור כולנו.

במקביל גוייס צוות תפעול הכולל את מיכה גודיס מקיבוץ גשר כמפעיל ואת חן ונועם המצילים המסורים.

חשוב לי לומר כי זו עונה ראשונה ב"פורמט" הקהילתי, כולם עושים מאמצים גדולים

ממנהל הקהילה - סוף

מסי k f בא

קשה שלא להתפעל
מעצמת הקהל הנרגש.
מתי משחק של נבחרת ישראל
היה כל כך מבקש?
מי זוכר בהלה כזאת
שאי אפשר להכיל בשום אצטדיון?
שגם אם ידיך זריזות
נסיון הרכישה ירד לטמיון?

אם ממישים אלף לפניכם בתור
זו לא סבה להוציא קיטור.
זו יזמה פרטית של מפיק פרטי.
טוב, פה נכנס הענין הבעייתי...

הממשלה שלפה ארנק וצפרנים
כדי שהמשחק יתקיים בירושלים.
זה לא שמירי רגב התפרצה בגסות,
זה פשוט - איה נקרא לזה - סוג של חסות.

אבל אם עולות ברשת מיני טענות
על מספר פרטיסים או מספר הזמנות
משך התרבות מזכיר בטון מרחק
שאינו קשר לארגון המשחק.

גם אם לא היה לכם מזל
ואתם לא עובדים בשופרסל
זו לא סבה
לקלקל מסבה.
עזבו שטיות,
מסי בא!

עזבו בצד את כל ההשמעות
העקר שבנבחרת יחליפו חלצות,
שנוכל לראות בזכות קומטק
את סמפאולי שם בכתל איזה פתק,
שתפל בחלקנו הזכות האדירה
לראות את ארגנטינה קורעת לנו את הצורה.

שמואל מוניץ

חגיגות שבועות-

"חג החגים" הקיבוצי נחוג ברוב פאר בדשא
שממול בית קרפי. החום הבלתי נסבל לא
הפריע לילדים האמיצים להגיע בשעת
הפתיחה של המתקנים המתנפחים, לשחק
ולהינות.

לעת ערב התכנסה הקהילה לטכס שבועות
כמיטב המסורת.

אני מבקש להודות לכל המשתתפים ובמיוחד
לאיתי דוד שעשתה לילות כימים להצלחת
החג, הפעילה את כולם והעבירה את הלהט
שלה לכל העוסקים במלאכה.

סוף שבוע נעים ושבת שלום,

גלעד גורן -

מנהל האגודה הקהילתית "נוף אשדות"

סיכום מועצת חינוך

27.5.18

משרד החינוך (החופש הגדול) נפרש על פני כל חודשי השנה.
 ב. בתחילת השנה הדברים הללו נאמרו ופורסמו לכלל ההורים ביישוב.
 ג. הורים ששמים את ילדיהם ב'אשדוטף' רק לגן משרד החינוך. הכוונה, עד השעה 14:00 נהנים מיתרונות רבים של הגן הקהילתי ללא תשלום עליו. את המימון לכל היתרונות של הגן הקהילתי נעשה ע"י ההורים האחרים שילדיהם נמצאים בגן הקהילתי.

שבת שלום,
גדי נחום

ציטוט:

התוצאה של החינוך כולו, זו בעלת הערך הרב ביותר, היא אולי היכולת לגרום לעצמך לעשות את הדבר שעליך לעשותו, בשעה שיש לעשותו, בין אם זה מוצא חן בעיניך ובין אם לאו. זהו השיעור הראשון שיש ללמוד; ומוקדם ככל שיחל אדם את לימודיו, זהו כנראה השיעור האחרון שהוא לומד לעומק.

- תומאס הנרי הקסלי

1. אישור פרוטוקול מועצת חינוך מה 22.4.18 – פרוטוקול אושר.
2. תקציב חינוך חברתי תשע"ט – נקודות מרכזיות שעלו במהלך הצגת הדיון:
  - א. אין שינוי בשכר הלימוד בתשע"ט.
  - ב. 31% מהילדים בגילאי א' עד י"ב המתגוררים באשדותים לא נמצאים במערכת החינוך החברתי.
  - ג. חשוב ליידע את הורי א' עד ג' שילדיהם לא נמצאים במערכת על החזר של כ-300 ₪ מהמדינה דרך תכנית "ניצנים" וזאת לאחר שיתקבל אישור לכך שהתכנית תיושם גם בתשע"ט.
  - ד. מועצת החינוך תפנה לבעלים, וועדי ההנהלות של שני האשדותים בבקשה להגדיל את התקצוב למערכת החינוך העומד השנה על 105 אש"ח. התוספת שתבקש תוגדר על-פי צרכים. לדוגמה – תוספת לתקני הדרכה.
  - ה. התקציב אושר עקרונית, תתבצע בדיקה נוספת ע"י מנהל החינוך לגבי יצירת בצ"מ ריאלי לתכנית התקצוב. התכנית תובא לאישור שוב בסוף חודש יוני.
3. אישור מסמך ממשל תאגידי מערכת החינוך – המסמך אושר (רצ"ב נספח א).
4. לבקשת נציגי ההורים במקרים מיוחדים יוגדר זמן בישיבות מועצת החינוך להעלאת נושא שלא על סדר היום. **יחד עם זאת הודגש**, שנכון הוא לבקש להכניס את הנושאים לסדר היום של הישיבה מראש, על מנת לתת זמן לבעלי התפקידים להתכונן ולאסוף נתונים ולהכין מענה הולם.
5. נושא שלא על סדר היום – ילדים שלא במערכת 'אשדוטף' במהלך כל השנה, לא יכולים להרשם לקייטנה בחודשי הקיץ בלבד (יולי אוגוסט). מדוע? תשובה:
  - א. אין קייטנה ב'אשדוטף' במהלך חודשי הקיץ. הרישום למערכת הוא לשנה שלמה, התוספת של חודשי הקיץ בה אין גננת של

באשדוטף

וסיפור ואף להחליף ספרים, חוויה שכמעט וחלפה מן העולם. הילדים מחכים לימי הספרייה ואני מקווה שנוכל להרחיב בשנה הבאה את היקף הפעילות ושיתוף הפעולה עם ברוריה.

- בנוסף להעשרה הרבה של הילדים, גם הצוות זקוק להעשרה ולמילוי מצברים ולאחר חג השבועות יצאנה בהרכב כמעט מלא ליום גדוש חוויות ולמידה. את הבוקר פתחנו במרכז פליאה למורשת יהדות בוכרה הנמצא בכפר ורדים. שמענו הסברים על הקמת המקום ועל גילגולה של המשפחה עד הקמת המרכז. משם המשכנו למוזיאון הפתוח בתפן, שמענו הסבר קצר על המקום ופנינו למלאכת הגיבוס כאשר המשימה הייתה ליצור על ידי עבודת צוות ושיתוף פעולה, מחוות משפת הסימנים. לאחר שהצלחנו לחלץ את הידיים מתוך תחבושות הגבס יצאנו לסיור במתחם המוזיאון, ביקרנו במפעל הסבונים של סבתא ג'מילה, בגלריה לאומנות ובתערוכות המכוניות. שמחות, עייפות ורעבות המשכנו למושב יערה לסעודת בשרים עשירה ומפנקת. חזרנו עמוסות חוויות ובכוחות מתחדשים לימי הקיץ החמים.

ורד כהן - אשדוטף

"כשילדים מתחילים לקרוא באופן שוטף וטוב, הם ממריאים לעולמות חדשים בקלות כמו שגוזלים ממריאים לשמיים."

(וילאם ג'ימס)

לכבוד שבוע הספר העברי שהפך זה מכבר לחודש הקריאה ומתקיים ממש בימים אלו בכל הארץ -

- "ספריית פיג'מה היא תכנית יחודית השואפת להנחיל לילדים אהבה לספר ולעודד עיסוק בערכים ובמורשת יהודית-ישראלית, בחיק המשפחה ובמסגרת החינוכית" (מתוך האתר של ספריית פיג'מה).

במסגרת התוכנית מקבלים ילדי הגנים 8 ספרים בשנה. הספר ניתן להם במתנה ומלווה בהצעה לתוכנית/פעילות המועברת בגן טרם חלוקת הספרים. בדרך זו נחשפים הילדים למספר מכובד של ספרי ילדים ומעשירים את מדף הספרים הפרטי שלהם. השנה ניתנה לנו ההזדמנות לצרף לתוכנית

גם את ילדי הפעוטון הבוגר כאשר לכל שנתון מיועדים ספרים המתאימים לו.

- קירבת הגנים לספריית אשדות יעקב איחוד מזמנת לנו שיתוף פעולה מבורך עם ברוריה שרון הספרנית שפותחת עבורנו בשמחה ואהבה את ממלכתה ומקרבת את הילדים לעולם הספר. קבוצות שונות מגיעות בליווי הצוות החינוכי לזמן משחק

טרור חקלאי וקצת יותר

מאי גרם כווית בפרי, בעיקר בחלקים המערביים החשופים לשמש, והנזק שם משמעותי. בשני ארועים אלה הפעלנו את הביטוח. אגב, במטע המנגו של אשדות מאוחד, הגובל במטע שלנו, השורות נטועות ממזרח למערב, ושם הנזק מינורי. אצלנו השורות נטועות מצפון לדרום, ולכן החלק המערבי נפגע קשה. גם בנושא נזקי בעלי חיים במנגו, אין רגע דל, אומר אורן, ויהמלחמה' שם היא בלתי פוסקת.

נצרי בנות שהושמדו

מנגו שנוצר בשרב

כתב: אבנרון

צילום: אורן ראובני

אורן ראובני מנהל המטעים מדווח שבחלקת 'גן העדן' שמצפון מזרח לבית הקברות, התגלה ביום שישי שלפני חג שבועות נזק משמעותי בהיקפו, שנגרם לנצרים של בנות. מדובר בכ-500 נצרים שמהווים את דור ההמשך של עצי הבננה, שנחתכו והוזזו לצדדים. אין לנו ספק שמדובר באדם מקצועי בתחום גידול הבננות, מה שמקשה להבין את המניע למעשה. אילו היה מדובר בגניבת פרי, הייתי מבין אומר אורן, אלא שכאן מדובר בעשיית נזק לשם נזק. מה שעוד הסתבר, הוא שהפעילות נעשתה במהלך מספר ימים וללא שמבצעה השאירו סימנים מחשידים על פני השטח. את היקף הנזק קשה לאמוד לפי שעה, והוא יתברר רק לאחר שנדע איזה נצר מתוך אלה שנפגעו הצליח להתאושש ואיזה לא.

ארוע מסוג זה לא זכור לוותיקי הבננות בעמק הירדן, מה גם שהעבריינים העלימו את הראיות מן השטח באופן שיקשה על זיהוי, ולכן לקח לנו מספר ימים להבין שמדובר בפעולה עבריינית.

המשטרה הגיבה מהר, ובו ביום שהתקבל הדיווח, הגיעו לשטח מספר חוקרים ובראשם מפקד תחנת טבריה, שבין השאר ניסו (ללא הצלחה) ליטול טביעות אצבע. גם ראש המועצה עידן גרינבאום התייצב מייד ודובר המועצה, כברי, דאג להפיץ לרשתות סרטון המתאר את אשר קרה. לצערנו, אומר אורן, הביטוח אינו מכסה נזק מסוג זה.

ארוע כזה, הוא מוסיף, מוציא לך את הרוח מהמפרשים, אלא שאין זמן לשבת ולהתאבל, לכן התאוששנו ודוהרים קדימה, בתקווה שהמשטרה תעשה את עבודתה. ארוע זה הוא שורה נוספת בחבלות מכוונות כנגד החקלאות האשדותית שאנו עדים להן בשנים האחרונות, כמו חיתוך חוטים של באלות קש, פגיעה מכוונת בכבלי תקשורת ועוד.

אם לא די בסיפור המוזר הזה, הרי שארועי הקיצון של סוף אפריל ושל מאי, הביאו איתם נזקים משמעותיים למטע המנגו שלנו בדושן, כתוצאה ממכות ברד וחום. מכת הברד פגעה בחלקת 'קיטי' קיצונית, והקף הנזק שם אינו ברור לפי שעה. 'גל החום' של

עקירת המג'הול

צילם: א.ר.

בדיווח במדור 'ניבים' מוסף יונתן אלטר (באישור הנהלת אשדות בעמק) שאחרי הפסקת פעילות "צמח תמרים", קיים קושי במציאת גורם שישווק את התמרים שלנו. לאחר ניתוח תוצאות הענף בשנים האחרונות ולאור הערכה של תוצאות הענף בשנים הבאות, הוחלט לעקור את מטעי החיאני האמרי והזהידי, ולהשמיש את השטחים לגידולים אחרים (גד"ש). בשלב זה נמשיך לגדל את הזן הצהוב פָּרהי.

בתאריך 31.5.18 נעקרו עצי המג'הול האחרונים שנותרו במטע התמרים של אשדות יעקב איחוד.

כידוע, זהו רק צעד ראשון בדרך לחיסול מטע התמרים, כפי שהוחלט בהנהלה הכלכלית של אשדות לפני כשבועיים, בעקבות תוצאות הלא טובות של הענף בשנים האחרונות.

אני חשבתי שאת המג'הול צריך היה לעקור מזמן, מאחר שהוא לא מתאים לאיזור שלנו, מכיוון שיש כאן יותר לחות מאשר בבקעה ובערבה, שהם האיזורים הקלאסיים לגידול המג'הול.

עצי המג'הול ניטעו באשדות בשנים 1996-98 לאחר עבודה של החוקר צבי ברנשטיין ז"ל (קבוץ כנרת) שהיה החוקר המוביל בארץ בענייני תמרים בכלל ומג'הול בפרט, והוא חשב שניתן לגדל מג'הול מספיק טוב גם בעמק הירדן.

באשדות ניטעו 530 עצי מג'הול מתרבות רקמה, ולאחר מספר שנים התברר שהמג'הול מייצר כאן הרבה עבודה וההכנסות לא בהתאם, ולכן התחלנו לרדת מהזן לפני מספר שנים (העצים אז נמכרו כעצים לנוי).

מטע המג'הול שנעקר בימים אלה, הוא בירידה לנהריים, ובו העצים גבוהים מדי למכירה, ולכן התהליך עולה לנו כסף.

העקירה הביאה לכך שהעובדים במטע, יכולים להתפנות לעבודות במטעים האחרים ולחסכון גדול.

גל מלמוד

פגישה לאין קץ אבנרון

שבעים שנים לאחר לפינוי ליגור במלחמת השחרור, שם התהווה השלד הראשוני. בהמשך, התגבשה באשדות של טרם הפילוג, קבוצה ששיחקה על מגרש עשוי חול מחצבה, שמאוחר יותר רוצף בבלטות, שהפך למגרש הביתי של הקבוצה ואימת הקבוצות האורחות. סוד גלוי באותם ימים היה שמי ששולט במזכירות מנצח את המשחק שלעיתים נמשך 50 דקות עד שהקבוצה 'הנכונה' ניצחה.

מוסה דניאל שהצטרף לקבוצה בשנות החמישים הראשונות ממעין ברוך, סיפר שהיה בא בשבתות באוטו להובלת חלב שהיה יוצא בארבע לפנות בוקר מהגליל העליון. היינו אוספים חלב במספר קיבוצים למחלבה בטבריה, ואז מחכים לתפוס טרמפ לאשדות יעקב. מספרים על מוסה דניאל שהיה החוסס הטוב בליגה ואחרי שחסם היה משגר את הכדור מחוץ לחוף לעברו השני של המגרש שם המתינה 'הציפור התורנית' שקלעה ללא הפרעה.

שבתאי חוטר, גם הוא שחקן עבר מצטיין, סיפר שהנסיעה למשחקי חוץ נעשתה בטנדר פתוח כשבמהלך הנסיעה היריעות עפות לך ישר לפניך. הטנדר המקרטע היה עוצר כמה פעמים בדרך כדי למלא מים ברדיאטור.

יוסי קינן סיפר שבאותן נסיעות ארוכות לקחנו בטנדר ארגו ירקות מהמטבח שיהיה מה לאכול בדרך. היינו אוכלים, ומה שנשאר בארגזים, היינו זורקים תוך כדי נסיעה לעבר מכונית שבאו ממול, ופלא שלא היו תאונות... באותם ימים, הייתי רכז מחליף של יגאל דר, הוסיף, והסיכוי שאחליף אותו היה קלוש, ואכן רוב הזמן התייבשתי על הספסל.

משחקי הבית התקיימו על פי רוב בשבת בצהריים, והתפללנו שיהיה חמסין כדי שנצח. ילדי הקיבוץ מילאו כדי חלב במים ומעת לעת השפריצו על השחקנים המיוזעים.

המשך בעמוד הבא

בשבת האחרונה התקיים במועדון הארוח הכפרי 'נהרא' באשדות איחוד, כנס של וותיקי קבוצת הכדורסל המיתולוגית "אשדות יעקב", שאפילו הפילוג העמוק של שנות החמישים לא הפריד בין חלקיה. היוזמה לכנס באה משני בני משק: שחקן העבר **אריק דיין** שניחן ביכולת קליעה פנומנלית, ומנהל הקבוצה והעיתונאי הוותיק **אמנון פז**, שניהם ילידי אשדות. למפגש הגיעו כ-50 גברים ומספר מצומצם יותר של נשים, שאף הן כיכבו בקבוצת הנשים המקומית לאורך השנים, בהן בלטה **שרה כספי** (אז רוזנטל) מאשדות מאוחד שבאחד המשחקים קבעה שיא קריירה-53 נקודות. לאורך הערב המרגש שב ועלה שמו של אחד הכשרונות הבולטים בכדורסל הישראלי של כל הזמנים וכוכבה של אשדות יעקב, יגאל וולדרסקי (דר) שנפטר מדום לב בגיל 42. אחיו של יגאל, מוטקה, ושניים מילדיו של יגאל נכחו במפגש.

עידן גרינבאום, ראש המועצה האזורית עמק הירדן, שסייעה בהפקת ואירגון הארוע, ברך את המשתתפים על הגעתם. השנים אמנם חלפו, אמר, אבל המגרש אותו מגרש ולכל אחד יש את הבלטה שלו...

כדי להבין את הדי.אנ.איי. של הפועל אשדות, סיפר אחד מראשוניה, יש לחזור

פגישה לאין קץ - המשך

ובזיתים. מילר סיפר שהגיע לארץ כתושב ארעי, ומה שקיבל באשדות הביא אותו להשאר כאן תקופה ארוכה במהלכה שיחק, אימן, למד עברית על בוריה ואף שרת בצבא. "אוהב אותכם ומודה לכם שעודדתם אותי לבוא לכאן", אמר בהתרגשות.

בסוף שנות החמישים ירדה הקבוצה לליגה השנייה וחלק משחקניה עזבו או פרשו. בהמשך התאחדה אשדות עם אפיקים לשתי קבוצות מעורבות: אחת בליגה הלאומית ושניה בליגה א'. בשנת 1974, פורקה הקבוצה המיתולוגית בתום עונה בה הפסידה את כל משחקה, פרט לאחד, נגד ביתר ירושלים. בהמשך נבנתה קבוצה חדשה של צעירי אשדות ששיחקה מספר שנים בליגות הנמוכות.

תודות וברכות

היי אמנון רוצה להודות לך באופן אישי על היוזמה, האירגון והביצוע. מאד מעריכה שחשבת על כל פרט ופרט והיה לך חשוב להזכיר את כל אלה שתרמו רבות לכדורסל באשדות ואינם איתנו. תודה מקרב לב על כך. התרגשתי מאד על ששמח לב לכל פרט ופרט, והכל מתוך איכפתיות ואהבה, וכמובן ללא תמורה כספית. אשרינו שיש עוד אנשים כמוך. **חדוה מלמוד.**

הי חדוה. התרגשתי מאד לקרוא מה שכתבת ואני יכול להעיד שכל מילה בסלע. עבדתי על הכנס הזה הרבה זמן, כי כנס כזה עושים לצערי פעם בחיים. אכן חשבתי על כל פרט ופרט כי רציתי לגרום הנאה לכולם. מעבר לכל, ריגש אותי בואם של השחקנים הוותיקים כמו מוסה דניאל, אמיר ראובני, יוסי קינן, שבתאי חוטא וכולם, שעשו את הכנס לארוע מדהים שאותו לא אשכח כל ימי חיי. אין לי מילים להודות לכל אלה שהגיעו והיו שותפים לחוייה יוצאת דופן. **חדוה, אני מודה לך על מה שכתבת.**
אמנון פז

סוף בעמוד הבא

לוותיקים זכור במיוחד משחק מול מכבי ירושלים שנערך בחום נוראי של ארבעים מעלות. הירושלמים עלו למגרש בכובעי קש, ורק ציפו שהסיוט יסתיים, והמשחק נגמר בארבעים הפרש למקומיים.

על תואר מלך הסלים של אשדות בכל הזמנים התחרו **גדעון פיינגרש** (אייל) ו**דני ברזילי** לימים רכז מוביל בהפועל ת"א ונבחרת ישראל. גדעון, שהמשיך לשחק באשדות עד שלהי שנות השמונים (ועדיין משחק להנאתו בטורנירים של ותיקים) נחשב ל פיבוט הכי טוב בליגה והיה בלתי ניתן לעצירה.

רכז הקבוצה היה כאמור **יגאל וולדרסקי** שכינויו היה יגאל'ה או 'וולוי' שהיווה את אבן היסוד של הקבוצה, סיפר שחקן הקבוצה **אמיר ראובני**. כולנו הינו ספורטאים, סיפר ראובני, אבל יגאל בכל הפרמטרים תמיד היה הכי טוב, עם הבנת משחק אבסולוטית. בחוסר צניעותו היה יגאל אומר: 'תנו לי ארבעה פועלי לישכה ואני אנצח כל קבוצה', ואנחנו אכן היינו פועלי הלשכה של יגאל. היינו מאד מלוכדים, אהבנו אחד את השני, ומימשנו את האימרה: "כולם בשביל אחד ואחד בשביל כולם" כאשר יגאל הוא לב הקבוצה. יגאל היה גם לולך, ובעזרת ידיו הענקיות היה מצליח לאסוף הכי הרבה ביצים. כולנו עבדנו בענפי הקיבוץ: יגאל בלול, אני בפלחה, והגענו לאימון היישר מהעבודה. זו הסיבה שהסתפקנו בשני אימונים בשבוע.

שחקן החיזוק היחיד של הקבוצה באותם ימים היה **מייק מילר**, שהגיע אף הוא למפגש מדנבר קולורדו. בשנות השישים, סיפר מנהל הקבוצה, אמנון פז, צילצל אלי יו"ר האיגוד מיכה שמבן ז"ל ואמר שיש שחקן שהפועל ירושלים ויתרו עליו. תסעו ותקחו אותו לפני שקבוצה אחת תחטוף אותו. שניים מסגל הקבוצה נסעו לירושלים וזכינו בפיס- שחקן מצוין וגם קיבוצניק שעובד ברפת, בפלחה

פגישה לאין קץ - המשך

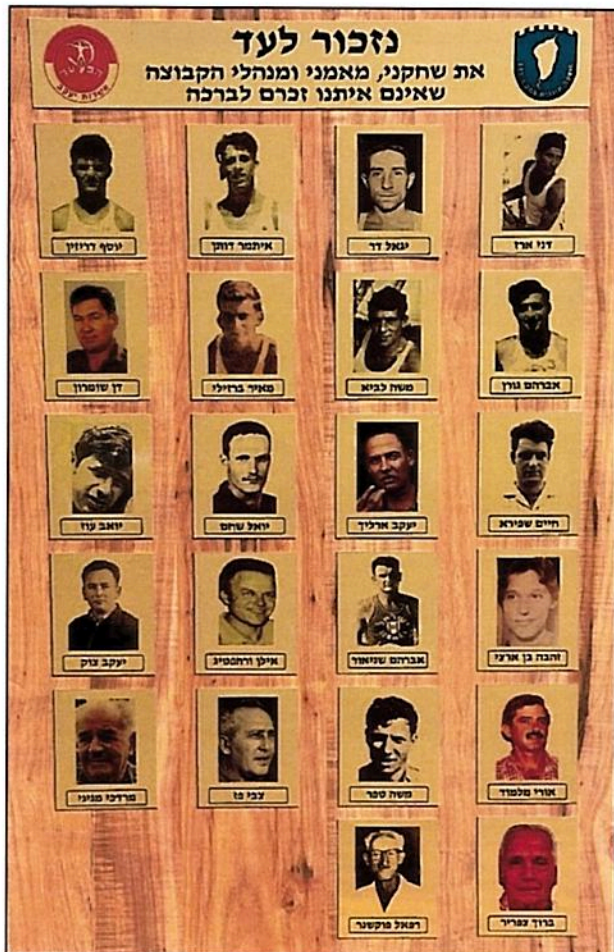
אחוות כדורסלני עבר

בסיום הארוע חולק לכל משתתף במפגש, מגן הוקרה אישי מתוך תקווה לשוב ולהפגש. נשמעה הערכה מקיר לקיר לצוות המארגן אמנון פז ואריק דיין, שעשו לילות כימים, בדרך לא דרך, כדי לאתר את האנשים ולקבצם לכור מחצבתם באשדות יעקב.

מארגן המפגש אמנון פז עם ראש המועצה

משמאל מייק מילר ממול גדעון אייל (פיינגרש)

מדור לדור

המעש עשה רבות למען הקיבוץ והמדינה שבדרך. מאותם אלה שההיסטוריה הועידה להם חלון זמנים צר והוא מילא אותו בתוכן. בשנים 1941-43 שימש דוידקה סגנו של מפקד הפלמ"ח יצחק שדה, ובין השניים צמחה ידידות מופלאה ומכאן הקשר הבלתי אמצעי שבין שאלי לאיתן. כאיש ביצוע מן המעלה הראשונה, עסק במנהלות של עשרות מבצעי חומה ומגדל ועלויות לקרקע באזורים שצפויים להיות סגורים להתיישבות יהודית על פי הספר הלבן.

נמרי עלה לארץ מפולין במסגרת 'קבוצת גידרוי ונמנה על המתיישבים הראשונים במשק גשר ומשם לאשדות- דלהמיה. מנישואיו לרבקה נולדו התאומים נוגה ושאולי, נעמי ובן הזקונים יוני. דוידקה נפטר משבץ מוחי ב-1966 ומותו בגיל כה צעיר היכה את המשק בתדהמה. על שמו הוקם 'בית דוידקה' שבמשך שנים שימש מרכז תרבותי חברתי, אך מאז הונהגה ההפרטה, חדל האולם בהדרגה לשרת את הקהילה, בעיקר בגלל עלויות כספיות, ופעילותו דעכה. עד שפסקה לחלוטין עובדה שמצרת מאד את שאולי.

בין דוידקה לבן גוריון מספר שאולי, שררה הבנה כמעט עיוורת ו'הזקן' הירבה להיוועץ בקיבוצניק חסר המנוח ולא פעם קיבל את עצתו. כאשר החל רוטנברג בבניית מפעל החשמל בנהריים, מספר שאולי, הוא נעזר בבעלי מקצוע מכל הסוגים. בחורף 31 במהלך בניית המפעל, ארע שטפון חמור במהלכו פרצו המים את תעלת הבטון ואיימו לחדור למפעל ולשתקו, ורק 'בזכות' פגר של חמור, שנסחף במים, וסתם את הפירצה, נבלם במעט נחשול המים ואפשר היה מאוחר יותר להמשיך בעבודות. בעת ביצוע העבודות, ממשיך שאולי, התוודע אבא לשיטה להובלת מטענים כבדים באמצעות קרוניות שרות מתהפכות, הנעות על פסים צרים, אותם ניתן להעתיק בקלות מנקודה לנקודה. את השיטה

המשך בעמוד הבא

יצחק שדה ומתחתיו הנכד דוידקה ומתחתיו הבן שאולי איתן דפני

אנחנו נפגשים בשבת, בדשא של אהרל'ה הדר באשדות מאוחד. על רקע צבא תרנגולות קרקרניות שלא נותנות מנוח. אהרלה עושה לי הכרה עם שתי דמויות 'שלא מן השגרה'. האחת, שאול נמרי, 76, צייר ואומן ידוע, שהוא בנו של דוד נמרי המכונה דוידקה, מחלוצי אשדות יעקב ופורץ דרך. השני, איתן דפני, הצעירי ממנו בעשור, חקלאי עטור זקן ממושב שרונה בגליל התחתון שהוא, לא תאמינו, נכדו של מי שהיה מפקד הפלמ"ח הנערץ יצחק שדה.

על דוידקה נמרי (במקור למפרט) אומרים שהיה איש רב פעלים שב-57 שנותיו עשירות

מדור לדור – המשך

המציא מהנדס צרפתי שזכה לכינוי 'מיסטר דקוביל', ואכן, לקראת סיום עבודות התשתית בנהריים (1932) הועברו חלק מהמסילות והקרונות לאשדות יעקב ושירתו את הישוב בשנותיו הראשונות.

כאיש שפעילותו חסויה, איפיינה את דוידקה שתיקה, ולמעט בודדים, איש לא ידע במה האיש עוסק. דוידקה היה יוצא השכם בבוקר וחוזר אי שם בלילה להשכיב את ילדיו הרכים, כאשר בקולו המרעים הוא מפזם את: 'אליהו הנביא, אליהו התשבי'.

בגישתו להתמודדות מול אתגרים, אבא היה מאד אסרטיבי, מספר שאולי, וסבר שצריך לפעול בתקיפות כנגד מדיניות 'הספר הלבן' שהגבילה מאד הגעת יהודים לארץ. דוידקה, מעידים מכריו, התבלט בכושר מנהיגות ויכולת אירגונית מרשימה שאיפשרה מרחב תימרון וגמישות לבצע פעולות מורכבות חרף התנאים בשטח. שיתוף הפעולה שלו עם שאול אביגור הוא דוגמה בולטת, כאשר שאול איש הקונספט, הפרדיגמה, בעוד שדוידקה הוא איש הביצוע.

אבא נפטר בפתאומיות בגיל 57 ופעילותו נקטעה באיבה, מספר שאולי, ומי שנפגעה במיוחד היתה אלמנתו ואם ארבעת ילדיו, רבקה, שלא נישאה והקדישה את רוב חייה לבית ולמשפחה עד פטירתה בשיבה טובה בגיל 93. בעקבות מותו של אבא, פניתי לחבריו הקרובים: יגאל אלון, משה כרמל, ישראל גלילי ואחרים, שהניעו מהלך של הקמת בית לזכרו. עוזי שמעוני ז"ל טיפל בהנצחה ודאג לגייס את הממון, ובתוך שנים מספר הבית קם והפך למרכז תרבות.

אני שואל את שאולי על תכונה בולטת שרכש מאביו, אך הוא מתקשה למצוא. חברים שלי, חשבו בזמנו, שנכון לי שאשאר בצבא קבע ואתקדם במעלה הפיקוד, ואכן הגעתי עד תפקיד מ"פ בגדוד 51 של גולני. הכל ציפו שאתקדם במעלה הפיקוד, ואף לחצו על אבא ואמא שיאשרו לי לחתום קבע. באותה עת למדתי אומנות בבצלאל, כאשר בו זמנית הייתי מפקד הקו העירוני של ירושלים שחיבר בין נוטראדם למעבר מנדלבאום.

אבא (שמע לעת שימשתי גם נהגו האישי), התלבט רבות לגבי המשך שרותי, ובאסיפת קיבוץ שדנה בכך, הפתיע את כולם כאשר הודיע ש- 'שאוליק לא חוזר לצבא'. השתררה דממה ואיש לא צייץ. בדיעבד אני יודע שאבא צדק, אומר שאולי, מאחר ועם האופי החם והמתקוטט שלי, סביר להניח שלא הייתי מגיע רחוק...
מכאן והלאה התמקדתי באומנות.

לשאולי אחות תאומה, נוגה, שנולדה שעתיים אחריו, אחרי שנתיים נולדה נעמי, שגרה באשדות מאוחד. נעמי היתה טיפוס מאד אסרטיבי, קצת דומה לאבא, עד שבאו האסונות וקימטו אותה.

אחי הצעיר יוני נמרי נולד בתקופת הפילוג. בניגוד לאופיי הסוער והמרדני, יוני היה נטול אסרטיביות. הוא למד בבית ספר 'בסמת' בחיפה, ובגלל שאבא מת בגיל צעיר, שימשתי עבורו מעין דמות אבהית. יום אחד מבושר לי יוני על רצונו להפסיק את הלימודים, בהם הצטיין, ולהבחן ללהקה צבאית. הסתבר שאפי נצר, זיהה אצלו את הכשרון לנגינה ושירה (היה לו קול מיוחד ונדיר) ורכש עבורו גיטרה ומכאן הוא התקדם בזכות כישוריו.

לקראת סיום לימודיו של יוני, ניגשתי לאבי הלהקות הצבאיות המיתולוגי, שאול ביבר, וביקשתי שיבחן את אחי ללהקה צבאית, ויוני אכן התקבל ללהקת פיקוד ההדרכה (עם אלדד שרים ורותי נבון), ושם הפך לסולן. בזכות יופיו הכובש ושירתו הסוחפת היה יוני לכוכב נערץ, ולהיטיו התנגנו רבות מעל גלי האתר. אחרי שחרורו נסע יוני לצרפת שם החל בקריירה זמרתית והיו שראו בו, בזכות היופי והכישרון, את ממשיכו של מייק ברנט האגדי. כיום חי יוני בת"א, אב לשני בנים בוגרים, עובד בשיקום פיזיותרפי ומוזמן לשיר בארועי זמר שונים.

הצלע השניה במפגש על הדשא של אהרלה, הוא **איתן דפני**, הנכד של 'הזקן'. איתן עטור זקן, הארוך בהרבה משל סבו, הוא בנה של איזה, בתו של יצחק שדה ושל משה שהכל

נאמני בדק בית

מדור לדור – המשך

ותיקי הישוב היקרים, אנו פונים אליכם!

אנשים טובים מהישוב מבקשים לעזור באותן מטלות קטנות – אך גדולות העזרה היא ללא תשלום וברצון גדול של הנאמנים לעזור ולהקל על אנשי הקהילה הותיקים שלנו.

בהמשך לשאלותיכם - דוגמאות:

מתלה שנפל מהקיר

ניקוי פילטרים של מזגנים

החלפת נורה שנשרפה

הורדת והעלאת דברים לארונות גבוהים ועוד...

ובכלל – נתקלתם בקושי בבית שאינו דורש בעלי מקצוע? הבן לא יכול לעזור כרגע? מוזמנים לפנות אליי וננסה למצוא עזרה דרך אנשי הקהילה המדהימים שלנו.

רשימת הנאמנים שהתנדבו עד כה:

יריב רז 050-4702901

אלון אורבך 050-3109245

יניב ברקן 050-8651964

בארי אופיר 050-8651990

אבנר רון 050-8652460

פנו אליי "על המדרכה" אנשים טובים נוספים שאיני זוכרת מיהם,

מי שמעוניין להצטרף – מזומן לפנות אליי בטלפון.

שנזכה לעזור, לקרב ולחמם לבבות, המון בריאות,

זהר יחיאלי 050-8651915

כינוהו 'סיילור', על שום שהיה יורד ים. איזה נולדה ב-1927 במטולה. אביה, יצחק לנדוברג (לימים: שדה), עלה ארצה מרוסיה בגיל 30. הוא היה איש צבא וספורטאי מצטיין - אלוף בהיאבקות ומתאגרף בקרקס - שלחם במלחמת העולם הראשונה בצבא הצאר והיה, לדבריו, "היהודי הראשון בצבא האדום". בעקבות היכרותו עם יוסף טרומפלדור נשבה שדה בקסם התוכניות לכינון צבא עברי בארץ ישראל. את סבא לצערי לא זכיתי להכיר, אומר איתן אבל הוא זה שהוציא אותי מבית חולים באפריל 52, וחודשיים וחצי אח"כ נפטר והפך לאגדה.

איתן, שנולד בטבעון, עבר עם הוריו בגיל עשר למושב שרונה בגליל התחתון אביו 'סיילור' הוא זה שפיקד על ליל ההורדה של האוניה 'חנה סנשי' בנהריה ומאוחר יותר השתייך לגרעין שהקים את שדות ים, שם עבד בכיבוש העבודה מידי הערבים. איתן מגדל זיתים ותבלינים במושב שרונה וכן בקר לבשר, ומעת לעת מדריך טיולים ומכאן ידיעת הארץ. המופלגת שלו. סבא היה אלוף בצבא מספר איתן, בעוד שאני בסך הכל נהג טנק, כי לא רציתי להיות יותר מזה. לכבוד הוא לי להיות נכד לסבא כזה אבל אל תשפטו אותי לפיו.

בין איתן לשאולי מפרידות עשר שנים, אך בשבתם יחד, חוזרות ועולות שאלות שעדיין שנויות במחלוקת כמו ליל הורדה כזה או אחר, או חלקו או אי חלקו של מפקד כלשהו בפעולה זו או אחרת, וקשה להגיע להכרעה מי מבין השניים צודק בויכוח, כנראה שניהם, מה גם שאין כל כך את מי לשאול. לאורך השיחה מתקבל אצל צופה כמוני, הרושם ששניהם השלימו זה מכבר עם העובדה שאינם דומים באופיים ובנחישותם לדור ההורים והסבים. כל אחד בדרכו יודע ומשלים עם כך שכל תקופה ומאפייניה, כל דור ומנהיגיו, ותחושת ההחמצה, אם ישנה כזו, מתגמדת לנוכח הגאווה להיות חלק ממשפחה מפוארת.

אבנרון

צמחים רעילים

יונתן אלטר

וינקה

מלכת הקיץ שלנו, מכילה 86 אלקלואידים המשמשים בתעיית התרופות ולכן נחשבים כרעילים. מזיק אם נאכל

אזדרכת מצויה

עץ האזדרכת ממלא חורשות בישראל ונמצא גם בין בתינו. כל חלקי העץ רעילים ומסוכנים, הריכוז הגבוה ביותר של הרעל הוא בפירותיו הצהובים המזכירים במראם שילוב של ענב ותמר.

סוף בעמוד הבא

בעלון שבועות (18.5.18) שוב מזהירה אותנו ברוריה שרון מצמח ה**לנטנה**. וכך היא כותבת: "...מציפה אותנו, יפה לרגע, מכסה במהירות שטחים, מרמה עין כל רואה ולאט לאט מחסלת את כל מה שסביבה". ואני מבקש להגן על השיח הזה היות ואני נהנה מאד לראות את גושי הלנטנה בצבעים שונים הצובעים את חצרנו **כל השנה** אפילו בקיץ הלוהט כשכמעט אף צמח אחר לא יכול לפרוח כאן. לגבי ההשתלטות שלה על אחרים, כמו כל שיח גם את הלנטנה צריך לגזום מידי פעם ולעצב לגודל ולצורה הרצויים. בהמשך הביאה ברוריה ציטוט מהאינטרנט האומר שפירות הלנטנה רעילים מאד כשהם בגוון ירוק. כמי ששתל לנטנה בגינתו כדי לכסות בצבע שטחים. מיהרתי לאינטרנט לבדוק הכצעקתה ומצאתי שאכן הצמח רעיל אם נאכל. יחד עם זה, ליד הלנטנה מצאתי רשימה מרשימה של צמחים הנמצאים אצלנו בחצר והם רעילים, לא פחות מהלנטנה אם הם נאכלים. או אם נוגעים בחלקים שלהם.

להלן הרשימה ובסוף מסקנה.

פלימריה ריחנית (פיטנה).

אחד העצים האהובים עלי עם פרחים באדום או בצהוב לבן. נאמר עליו שהשרף החלבי שלו רעיל מאד.

צמחים רעילים - סוף

הצמח מילדים קטנים וסקרנים במיוחד.

מנגו ותאנה

השרף המופרש עם קטיפה הפרי יכול לגרום לצריבות העשויות להתפתח לפריחה קשה וקשיי נשימה.

אבקה אלרגנית יש ל:

קליסטמון, אלון, אלה, אקליפטוס, צפצפה פקאן

המסקנה שלי מהמידע הזה. שסכנות רבות אורבות לנו מכל דבר. או כמו שאמר פעם מישהו, **מסוכן לחיות כי... בסוף מתים מזה.**

צריך לקחת כל דבר בפרופורציות. אני למשל רגיש למנגו, זה לא אומר שאסור לגדל אותו או למכור אותו בכל-בו.

וגם, כדאי לא לאכול מצמחי הנוי.

לגבי הלנטנה. הלנטנה האלימה היא "הלנטנה הססגונית" גם אני ניהלתי מלחמות איתה בגינות שטיפלתי בהן. מי שיש לו בגינה לנטנה והוא לא מצליח להשתלט עליה. יכול לפנות לאיש הנוי. יש להם חומר שמחסל אותה. יחד עם זה יש היום לנטנה עדינה במגוון צבעים גדול. ואת אלו שתלתי בגינה שלי.

מאחל לכולנו קיץ נעים ופורח!

יונתן אלתר

דורנטה מצויה

שיח רב שנתי שמקורו בדרום אמריקה, ופירותיו הכתומים-צהובים רעילים ביותר. גם עליו רעילים ותועדו מקרים של ילדים שאכלו ממנו בשוגג ומתו מהרעלה קשה

הרדוף הנחלים

שיח נפוץ בנחלים ושאר מאגרי מים, פרחיו ורדרדים ועדינים והוא נפוץ מאוד בארץ. ברגע שחלק מהצמח נפצע הוא מפריש שרף רעיל ביותר, גבעוליו ועליו רעילים למערכת העיכול במיוחד במקרה בו הם נאכלים

דיפנבכיה מנוקדת

צמח נוי ביתי מצוי. הדיפנבכיה מכילה גבישי סידן, ואנזימים הגורמים להרגשת צריבה בפה ועלולים לגרום להתנפחות בלשון ולחסימת מעברי הנשימה. הרעלה היא אמנם לא קשה אך בכל זאת מומלץ להרחיק את

חג הביכורים או הביקורים? עמליה

זכור לי במיוחד מקרה של סבתא, שכל משפחתה נשמדה בשואה, דבר שהביא אותה ללחוץ על המזכירות שיעשו אנדרטה לזכר קרובי החברים בשואה !!! מחד, היא שמחה מאוד שהצליחה לבנות משפחה משלה, ויש לה ילדים ששימחו אותה מאוד, אבל לקיבוץ יש חוקים משלו, ואי-אפשר שכולם יבואו לסבתא! ומה תעשה סבתא שכל-כך רוצה שנכדיה יבואו והיא תוכל לפנק אותם... אני זוכרת היטב את האווירה המאוד לא ידידותית ששררה בזמן ההוא, ומודה שאני שמחה שהקיבוץ שלנו המתחדש, עזב כל מיני דברים לא נעימים כמו שתיארתי לעיל. יש לי בינתיים שתי נכדות ואני כ"כ שמחה כאשר הן באות שתיהן ביחד, שעבורי זו בעצם ילדותי השניה או אפילו השלישית, כי הילדות שלי עצמי לא היתה פשוטה, עם עקירות ואח"כ כאבי השתרשות בכל פעם מחדש. כי זה מה שהיה ...

כשהגרעין של הורי התפרק בעת מלחמת העולם השניה, ונקטע הזרם הדליל של החלוצים שהיו אמורים להגיע לבנות קיבוץ חדש... ואח"כ מלחמת השחרור ונפילת הדוד הכי הכי אהוב עלי בקרבות לטרון, ושוב עקירה וכעבור שש שנים שוב עקירה ... והצורך לשלוח שורשים חדשים, בישוב אחר ובבית-ספר אחר. עד שסו"ס ניצחתי את הורי והצלחתי להגיע לאשדות לחברת הנוער, בה הספקתי ללמוד רק שנתיים, ואח"כ לחברות בקיבוץ ואחרי שרות של שנתיים בצבא חזרתי בשמחה לאשדות, לשדות, למרחבים, לירוק הצומח והפורח ולחברים שאני אוהבת ומעריצה, להתחתן ולהיות אמא ל-3 ילדים. ויחד עם הקשיים, ליהנות מרגעי אושר. אז מה בעצם אני רוצה להגיד? שכל הכבוד למי שמארגן לנו את התרבות, לאותה אחת שפעם נקראה **מרכזת ועדת התרבות** והיום היא **מנהלת התרבות** וכמה משמח אותי לראות על הבמה את ילדי הגנים ואת שורת ההורים ופרי בטנם, אחרי שכבר היתה לנו שנה אחת שבה היה תינוק בודד אחד על הבמה.

סוף בעמוד הבא

הנה עבר גם חג השבועות, המתברך בשמות רבים ויפים. הטקס והתהלכה וכל מה שהיה על הדשא: מתנפחים, עמדות שזירת זרים, מאכלים ומשקאות- היה מצוין! אודה ולא אכחיש, שבשנים האחרונות די נמאס לי ללכת לכל מיני מסיבות/ מופעים/ טקסים. איני יודעת למה בדיוק. אולי זו סתם תופעה שמגיעה עם הזיקנה?? אולי כי ילדי בגרו ועזבו? אולי בגלל שאיני מכירה לצערי חלק גדול מן האנשים החדשים (באשמתי כמובן).

פעם כאשר הייתי עדיין בגיל- העבודה, ועבדתי בארכיון או במטבח או בלול, הכרתי יותר את החברים ואת כל הילדים. עצם עבודתי בארכיון הקיבוץ נתנה לי אפשרות להכיר ולחוות המון דברים, מטקס הכניסה לכיתה א' – דרך עזרה לילדי כיתה ז' בהכנת חוברת "עץ המשפחה", וכמובן מסיבת הסיום של י"ב עם הקבלה לחברות בקיבוץ. המון דברים השתנו בחיי הקיבוץ ובחיי הפרטיים. וזה קצת עצוב לי.

השנה, בני עופר וצמד נכדותיי, שקיוויתי שיבואו כמו תמיד לחג השבועות, החליטו הפעם לא לבוא. נוצר מצב שאחותי הצעירה שאיננה חיה בקבוץ, החליטה יחד עם בנה הצעיר וכל נכדותיה ומחותניה, להראות להם איך נראה חג שבועות בקבוץ, אז יכולתי לארח אותם ולהגיע איתם לדשא של "בית קרפ", להסביר מה הולך להיות. היינו, ראינו, נהנינו; אח"כ חזרנו לדירתנו, אכלנו, כולם נסעו לדרכם, ואני נותרתי עם המון זכרונות, שחלקם נראים לי ממש טפשיים.

זוכרים שפעם חדי-לשון שבינינו היו משתמשים במשפט שבכותרת... כלומר לרוב היו מקטרים שחג הביקורים עומד להגיע, ובאסיפת הקיבוץ הוטלו מגבלות כמה נכדים יכולים להתארח אצל סבתא שלהם, וכמה זמן יוכל לשהות אצלה, כי חדר האוכל צפוף ואין מקום! ורק בשנות מלחמת ההתשה יכולנו לשבת ברווחה בחדר האוכל החדש שהלך ונבנה, כי אנשים רבים חששו להגיע לישוב שהיה מופגז כמעט מדי יום...

חג הביקורים – סוף

נר נשמה חודש יוני

כ"א תמוז תרצ"ז	30.6.1937	עטיל	טבקרקה
ז' סיון תרצ"ח	6.6.1938	אהרון	אופין
ח' תמוז תרצ"ט	25.6.1939	יעקב	קופל
ל' סיון תש"ה	11.6.1945	ברוריה	רמשניצקי
ח' סיון תש"ו	7.6.1946	גולדה	ורוצלבסקי
ב' תמוז תש"ז	20.6.1947	הסיה	זמנסקי
ח' סיון תש"ח	15.6.1948	ישראל	מהרש"ק
י' סיון תש"ח	17.6.1948	טובה	עבבי
ב' תמוז, תש"י	17.6.1950	יוסף	אברישמי
ב' תמוז תש"י	17.6.1950	משה	ניסני
ז' סיון תשי"א	11.6.1951	יוחאי	גור
כ"ה אייר תשי"ט	2.6.1959	מרי	עמלי
י"ח סיון תש"ך	13.6.1960	מנחם	חדש
כ"ז אייר תשכ"ז	5.6.1967	יוחאי	קורן
כ"ז אייר תשכ"ז	6.6.1967	בארי	אורן
י"ט סיון תשכ"ז	27.6.1967	חנן	לוי
ח' סיון תשכ"ח	4.6.1968	חיים	טריויס
ט"ז סיון תשכ"ח	12.6.1968	אברהם	בן-יהודה
י"ד סיון תש"ל	18.6.1970	אליהו	עודד
כ"ט סיון תשל"ד	12.6.1977	יגאל	דר
א' תמוז תשמ"ג	12.6.1983	ציפורה	דובי
ל' סיון תשמ"ג	27.6.1987	גרטרוד	כהן
ד' סיון תשמ"ט	7.6.1989	יהודית	זאבי
ג' סיון תשנ"ב	4.6.1992	אליהו	שימרון
ו' תמוז תשנ"ד	15.6.1994	יוסף	בוכשטיין
ט' תמוז תשנ"ד	18.6.1994	דבורה	בעבור
כ"ב סיון תשנ"ה	20.6.1995	יהודית	גת
כ"ז סיון תשנ"ה	25.6.1995	אלה	דיין
ח' סיון תשנ"ח	2.6.1998	עבריה	פלדמן
י"ב סיון תסש"ד	1.6.2004	חייצ'ו	גפני
י"ב תמוז תשס"א	28.6.2007	גיטה	שרון

פרטים על כל אחד מהנפטרים ניתן לקרוא
באתר ההנצחה של אשדות איחוד
באינטרנט.

יופיי!!! נהדר!!! והעיקר להיות בשמחה !! כן,
כן, מוכרחים להיות שמח!!!

אמנם אין לי מספיק דימיון כדי לחזות מה
יהיה מחר, כי הדברים משתנים ומתקדמים
בקצב מהיר, אבל צריך לקוות והאמין
שימשך להיות טוב, ושאוכלי זו השנה
האחרונה של שבע השנים הרעות, ושהשנים
הבאות תהיינה גשומות וטובות לחקלאות.

אז שבאמת תהיה שבת שלום מנוחה ושמחה
לכולם.

עמליה דיין בת-ארי

ציטוט:

עיקר מהותו וערכו של היחיד אינו בזכות
היותו יצור מובדל, אלא בזכות היותו חלק
מציבור אנושי גדול.

אלברט אינשטיין

ביטוח בריאות הראל התנועה הקיבוצית
פוליסה חדשה 05.2018 - 04.2021

הגשת תביעות:

מכיוון שהיקף התביעות מאוד גדול, וטוב שכך... והגשת תביעה היא דבר פשוט, מבקשת מכל מי שיכול להגיש תביעות באופן עצמאי, הגשה עצמאית גם תחסוך זמן המתנה כי אני מגיעה להגשת תביעות אחת לתקופה ולא בתדירות יומיומית.

מי שמעוניין לקבל הדרכה, לקבל מסמכים רלוונטיים וכו', מוזמן בשמחה לפנות אליי וניפגש להגיש תביעה ראשונה יחד כולל כל ההסברים הנדרשים.

להגשת תביעות ניתן להיעזר גם ברועי רזניק – הסוכן שלנו מטעם משקי הקיבוצים שייתן לכם מענה מלא ומפורט. 03-5029353

לסיום –

* יש לנו ביטוח בריאות נפלא, במחיר מעולה, נשאר רק להכיר אותו ולהינות ממנו.

* אנא העבירו את המייל עם המידע והעידוכים גם למשפחות הבנים המבוטחים כבר בביטוח בריאות דרכנו.

* מוזמנים להעביר את המידע גם לבנים שאינם מבוטחים – למקרה שירצו לבטח את משפחתם, ולהיכנס לביטוח עם ההטבות בזמן ה"מבצע".

לעזרתכם בכל שאלה,

ימי העבודה שלי באשדות הינם ראשון עד שלישי בשבוע.

בעיקר בריאות לכולנו!!!

זהר יחיאלי 050-8651915

החל מה-1/5/2018 נכנסת לתוקפה פוליסת ביטוח בריאות החדשה של הראל – התנועה הקיבוצית.

במייל שנשלח לחברים צורפת פוליסת הביטוח במלואה.

הכרות יותר טובה עם הפוליסה תאפשר לכם להשתמש בה יותר, ולהינות ממנה יותר, גם בימי בריאות.

מי שמעוניין במפגש נוסף להסבר מפורט על ביטוח הבריאות המחודש מוזמן לפנות אליי, במידה ויהיו מספיק פונים נערוך מפגש נוסף להיכרות מפורטת עם הפוליסה עם נציג מהביטוח (מפגש אחד היה לפני זמן מה), בעיני חשוב מאוד – מקווה שגם אתם תחשבו כך.

בנוסף החל מחודש יוני תחוייבו על מחיר הפוליסה החדש, המחירים המעודכנים מפורטים גם הם בחוברת המצורפת.

תזכורת: אשדות החליטה להמשיך במתכונת של חובת ביטוח בריאות לכלל החברים.

רובד בסיס – משלם הקיבוץ עבור חבריו וילדיהם (מבוגר -31 ש, ילד עד גיל 21 - 10.2 ש)

רובד א + רובד ב' – משלמים החברים על חשבונם (מבוגר-92 ש, ילד עד גיל 21 - 34 ש) (ילד שלישי ומעלה חינם)

צירוף מבוטחים חדשים – **מבצע צירוף ללא הצהרת בריאות וללא תקופת אכשרה** תקף ל-180 יום מתחילת הביטוח החדש (מה-01/05/18 ועד 31/07/18).

חברים שמעוניינים לצרף את משפחות הבנים/ות מוזמנים להצטרף בזמן זה ולזכות ב"כניסה חלקה" לביטוח.

הרחבת ביטוח למבוטחים שהיו עד כה בפוליסת הבסיס בלבד – גם כן יכולים בתקופת 180 הימים להצטרף לכיסוי המלא ללא הצהרת בריאות וללא תקופת אכשרה.

סבסוד תרופות לחברי קיבוץ - שינויים בהגשת קבלות

שינוי זה יעשה סדר ייעל וימנע טעויות בחישוב ההחזרים על תרופות,

הערה: חודשי ינואר-מרץ 2018:

אם יש בידכם עדיין קבלות ישנות של תרופות של מחודשים 01-03.2018 שלא הגשתם, מוזמנים להביאם אליי להחזר עד סוף חודש מאי, ההחזר יינתן בחודש יוני (דפי תקציב מאי), לאחר חודש זה לא ניתן יהיה להחזיר כסף על תרופות מהעבר (מיישרים קו).

ימי העבודה שלי בקיבוץ הינם ימי ראשון, שני, שלישי.

כדי לתת לכל אחד את הזמן ותשומת הלב – **אנא תאמו איתי פגישה.**

לעזרתכם תמיד,

והרבה בריאות לכולנו,

זהר יחיאלי 050-8651915

החל מחודש אפריל אנו מתחילים לתת החזרים עבור סבסוד תרופות פעם ברבעון (אחת ל-3 חודשים) ולא כל חודש כמו שהיה נהוג עד עתה.

שינוי זה בא בעיקר כדי לחשב את סבסוד התרופות בצורה יותר מדוייקת ומקצועית, וכדי לייעל זמן, ואושר, כמובן, בהנהלת הקיבוץ.

יתכן שהפעמים הראשונות ידרשו לימוד וסבלנות – אך במרוץ הזמן הדבר מאוד פשוט ומייתר את כל ההתעסקות עם הקבלות הרבות שנאספות אצלכם ואצלי.

מזכירה כי באשדות הוחלט על סבסוד תרופות מירשם בלבד בהיקף של 20% החזר.

כדי לקבל החזר יש להגיש בסיום כל רבעון "דוח רבעוני" מאתר הכללית.

דוח הרבעוני מוצגות כל הוצאות שנעשו ע"י המבוטח באותו רבעון כולל הוצאות על תרופות.

דוח מצויין במרוכז אילו תרופות הינן תרופות מרשם, תרופות שאינן במרשם ותרופות מחוץ לסל, מה שחוסך עבודה רבה ולא מדוייקת של מעבר על רשימת התרופות המפורטת בקבלות מבתי המרקחת שהוגשו עד היום.

הרבעונים הינם חודשים ינואר-מרץ, אפריל-יוני, יולי-ספטמבר, אוקטובר-דצמבר.

את הדוח הרבעוני הקרוב של 04-06.2018 ניתן יהיה להוציא בתחילת 07.2018 מהדף האישי באתר הכללית או ממזכירות המרפאה.

כדי להיכנס לאתר האישי בתוך אתר הכללית ניתן להיכנס עם קוד (קוד ראשוני ניתן לקבל במזכירות המרפאה) או שנכנסים לאתר האישי עם קוד חד פעמי שנשלח לבקשתכם כ-סמס לנייד שלכם.

מי שצריך עזרה בהפקת הדוח הרבעוני מוזמן לפנות לדלפק המזכירות במרפאה האזורית או לפנות אליי, ונתאם מועד להסבר והפקדת דוח יחד.

'מטאטא חדש' במול גלעד

וגם גופים פרטיים, בעוד שבקרת הכספים נעשית באמצעות המועצה האזורית. כעת נחזור לסוגיית השער הנעול שבפתיח. השער הנעול הוא תוצאה של מחלוקת שעלתה בתחילת השנה עם האשדותים, אומר דני, כאשר הנחיות משרד החינוך קובעות במפורש שבית ספר יהיה מוקף גדר עם כניסה אחת בלבד, דרך השומר, וזאת כדי שתלמידים לא ילכו ויבואו מתי שרוצים, ובעיקר, כדי שאנשים לא יוכלו להכנס ולצאת ללא פיקוח ובקרה. מסתבר שההנחיה זו קיימת שנים, אך לא קויימה, עד שקב"ט בית הספר, איציק, שהוא מאד קפדן שם לזה סוף.

וגם עזרה מהשכנים עשויה להשתלם: אהרליה הדר (76) שכן טוב מאשדות מאוחד, האיש עם הכי הרבה אנרגיות במזרח התיכון, עוזר לנו המון. רוצים בריכת נוי עם צמחי מים? אהרליה יסדר. נחוץ בור קפיצה לרוחק? אהרליה ידאג לטרקטור, יזמין חול על חשבונו ובלבד שלחבריה הצעירים יהיה אתגר לקפוץ כמה שיותר רחוק. על מגרש הכדורסל הסמוך לבית הספר, שבנוי ממזרח למערב ולכן מקבל שמש כל היום, נאמר כמעט הכל, בעוד שמגרש הכדורסל העתיק כבר מזמן הפך לשדה קוצים, ועקב כך מעדיפים ב'מול גלעד' לעשות את שעורי הספורט על מגרש הכדורסל המקורה באשדות איחוד. אנחנו ביה"ס היחיד בעמק, מדגיש דני, שאין לו מגרש כדורסל משלו, לא מסלול ריצה ואף לא מתקני ספורט ראויים לשמם. בתחילת השנה ביקשתי טרקטור מהרפת שיכשיר על מגרש הכדורסל הישן מסלול ריצה מאולתר; זה עזר לתקופת מה, אלא שבינתיים גדלו הקוצים ושוב חזרנו לנקודת המוצא. פתרון הבעיה ידוע, ומונח לפתחה של המועצה האזורית, אבל בינתיים אין תשובות. במאמר מוסגר, אומרים בבית הספר, שראש המועצה חושש שאם ישקיע ב'מול גלעד', יתריסו נגדו שזה בגלל שילדיו לומדים שם...

המשך בעמוד הבא

כאשר ביקשתי להכנס ל'מול גלעד' דרך השער האחורי, הופתעתי לגלות שהוא נעול, ואז הפנמתי שכל כנראה זמן רב לא הייתי בבית הספר, שבו התחנכו בעבר ארבעה מילדיי. מנהל בית הספר, **דני גלעד** (48) קיבל אותי בלחיצת יד חמה, ולמרות שלא הכרנו עד אז, תחושת הבית שלי היתה מיידית. דני, יליד כרמיאל, הגיע לעמק בעקבות אהבתו לניצן, נצר למשפחת ביידץ היבניאלית (אחותו של יוסי). גרנו תקופה מה ביבנאל, סיפר, עבדתי במשק המשפחתי וגם לימדתי. היום מתגוררים דני, רעייתו ניצן, ושלושת ילדיהם בהרחבה של קיבוץ אלומות, כאשר שניים משלושת הילדים מתחנכים בבית החינוך בדגניה. 17 שנים עוסק דני בהוראת מתמטיקה ומדעים, כולל ב'בית ירח', שם שימש בין השאר כרכז שכבה. רכז שכבה במובנים רבים זה כמו מנהל של בית ספר קטן של 220 תלמידים, אומר דני, אבל זה לא אותו דבר, כי בנוסף לנושא הפדגוגי שמצריך תשומת לב רבה, יש למקד מבט גם לתשתיות, תכנון, אירגון, משכורות, תקציבים, והרבה דברים אחרים שהם מעבר לשוטף. כמי שסיים תואר שני וגם בוגר קורס ניהולי בכיר, עמד דני גלעד בקריטריונים של משרד החינוך, והתמנה בראשית השנה למנהל 'מול גלעד' במקומה של **מרים גרין** שפרשה לגמלאות אחרי שנים רבות של ניהול, כולל שמונה ב'מול גלעד', שהוא בית הספר השני בגדלו בעמק, אחרי בית החינוך בדגניה, ומונה 417 תלמיד ותלמידה. קצת שונה להגיע מבית ספר תיכון ליסודי, אומר דני, שמרגיש שהשנה עברה לו בן-רגע, ולכן עבורי זו היתה בעיקר שנה של צפייה, שאתה רואה ולומד דברים ובעיקר מפנים שבנוסף לפן החינוכי, אתה גם מנהל עסק כלכלי, שעלותו התפעולית נאמדת במאות אלפי שקלים בשנה; שזה אומר לשבת מדי חודש עם מזכירת בית הספר ולסכם את שעות הלימוד של כל מורה ולתכנן את החודש הבא כדי שלא נגדיל חלילה את הגירעון. דני מציין שקיבל את 'מול גלעד' בגירעון כספי, וכדי להתאזן הוא מגייס גופים מוסדיים (כמו אגודת המים וצמח מפעלים)

מטאטא חדש ב'מול גלעד' - המשך

כמחסן, ובקיץ התגייסו צעירי אשדות שבאו עם טרקטורים ועגלות, רוקנו את מה שמיותר והכשירו את החממה ליעודה החדש ישן.

אני מעלה בפני דני את סוגיה שמפריעה לי אישית, והיא העדר דיווח לקיבוצים על הנעשה בבית הספר. דני אומר שבית הספר נמצא בקשר רצוף עם הורי התלמידים ואלה מיודעים בנעשה באמצעות עלון מידע שיוצא לאור מספר פעמיים בשנה, בעוד ששאר הציבור יוק. לאור מה שאתה מעלה, אומר המנהל, נצטרך לשבת ולחשוב כיצד לידע את כלל הציבור ובאיזה מינון.

בשנה האחרונה, עדים ב'מול גלעד' לתהליך מואץ למדי של החלפת משמרות. וותיקות (הלן, עידית, אופירה) יוצאות לפנסיה אחרי שנים ארוכות, בעוד שצעירות (כמו לי רביבו מאשדות מאוחד שהתחנכה ב'מול גלעד') תופסות את מקומן. מבחינתי וגם מבחינתן זו סגירת מעגל קלאסית. אני שואל את דני על דילמות הקשורות בהוצאת מורים לא מתאימים מן המערכת, ומסתבר שתהליך כזה הוא קשה, מורכב וכמעט בלתי אפשרי לביצוע בבתי ספר יסודיים, ובכל פעם שמתעורר נושא כזה, מתקיים דיאלוג בין הצדדים והוא לא נחתך באופן חד צדדי.

אחד היעדים שלי לקראת השנה הבאה, מצהיר דני גלעד, הוא הכנסת מרחבי למידה מתוקשבים, באמצעותם ניתן יהיה להפיק תוצרי מחקר. למידה מחקרית בשטח הוא כלי מדעי, וחשוב לי שילדים ילמדו לעשות את החיבורים שבין תיקשוב לבין השטח באמצעות מחשב, גרפים וכתביה של תוכנות, שיהוו עבורם כלי חשוב לעתיד. כמו כן, נוסף דגשים לגבי ניראות בית הספר, שבעיני היא מאד חשובה.

דני, שבזמנו החופשי חותר קיאקים במרכז הימי של עמק הירדן ובימי שישי חותר להנאתו במסגרת קבוצת הדראגון, מקווה ומייחל להידוק שיתוף הפעולה בין

סוף בעמוד הבא

ולמרות הנימה הפסימית, מרגיע דני גלעד, שבזמן הקרוב יוכשר ככל הנראה במול גלעד מגרש קט-רגל עשוי חימר במימון המועצה.

כאשר מדברים על 'ניראות', לא מתכוונים לדשאים, שמזמן יבשו בהעדר מים, אלא למשל לשלטים מאירי עיניים שפרוסים לכל רוחב העין. מדובר בתוכנית שהגתה מרים גרין ויושמה בארבע השנים האחרונות במסגרת 'מארג' ושמדברת על שיתופיות ומצוינות. אם בפיתוח עסקי, הרי שבית הספר בשיתוף עם המועצה דנים בימים אלה בתוכנית אב לגינון בית הספר שתכלול בין השאר פינות ישיבה, מדרכות ואלמנטים נוספים שעד היום חסרו לנו.

תחום שבית הספר דווקא מתבלט בו הוא חינוך מוזיקלי. במסגרת תוכנית 'ניגונים' של משרד החינוך בהובלת המרכז למוסיקה של עמק הירדן, מתבצע פרוייקט במסגרתו לומדים ילדי כיתות ד'-ה' לנגן על כלים שונים. הרבה מתחברים לתופים ודרבוקות, אך יש שנמשכים דווקא לכלי נשיפה.

הישג משמעותי שדני גלעד יכול לרשום לעצמו כבר בשנה הראשונה שלו כמנהל, הוא פתיחתה המחודשת של החממה, שנסגרה לפני שמונה שנים מטעמי תקציב, ואותה מפעילה היום עופרה לוי הנמרצת, עם קבוצות ילדים ששותלים, זורעים, מטפחים, ובעיקר עושים ירוק בעיניים של בית הספר. כשהגעתי, מתאר דני, החממה שימשה

מטאטא חדש ב'מול גלעד' - המשך

מלף טוב
אתמי ויוסי להק
להולדת הנכדה
בת לאורלי ואנר
מלף טוב אמסכה!

מלף טוב!
לחצית מאיה
לנישואיה עם יואב
רוב ברכות ובריאות!
מלף טוב!

הקיבוצים השותפים לבית הספר, במסגרת פורום רכזי ישובים, ולא רק על בסיס אישי כפי שנעשה עד היום.

לתלמידים ולתלמידות, היוצאים בקרוב לחופשת הקיץ, הוא מאחל חופש נעים ומהנה, ומילוי מצברים לקראת השנה הבאה.

אבנרון

משתתפים בצער גרייס הובר
ומשפחתה
במות האם.

בית אשדות

יובל להתשה

פשיטות, מארבים, מילכודים ומיקושים כאשר המדיניות היא לא להשאיר את היוזמה בידי המחבלים. באחד המקרים נשלחנו לבצע פשיטה על מוצב ירדני שהיה בסיס שילוח למחבלים. התכנית היתה להטמין פיתיון למחבלים סמוך לתעלת העיור באזור אשדות. היה קשה לעבור את המים ולכן הסתייענו בלוחמי שיטת שעזרו לנו במעבר עם סירות הגומי. הפיתיון אכן עבד וכאשר נורתה לעברו פצצת אר.פי.גי, חצינו את הגבול ניהלנו מרדף. ידענו שכדי לעבור את התעלה צריך להכנס למעביר מים בקוטר 80 ס"מ ותוך כדי המעבר אנו שומעים צעקות של מחבלים הנסים מתוכו. זינבנו בהם, ואז התפנינו למשימה של כיבוש המוצב, אותו איישה מחלקה ירדנית כולל פיצוץ הבונקרים, פעולה שלווה בארטילריה שלנו ותאורות של הירדנים. בגלל הקרקע הבהירה ותאורות הירדנים חששנו שנתגלה. התקרבתנו למוצב הפעלנו ארטילריה והתחלנו בהסתערות. בשלב מסויים מפקד כח הרתק הפסיק לענות בקשר. היה זה רוני שרון ז"ל, שנפצע קשה ומת מאוחר יותר. המשכנו לעבר גב המוצב כשהטכניקה היתה להגיע לגגות הבונקרים, לשלשל מטעני חבלה פנימה ולפוצצם על יושביהם. עשינו זאת. אז התברר שיש לנו מספר נפגעים בהם רוני שרון, והחובש הפלוגתי, היום פרופסור לרפואה אליעזר שידלבסקי נתן הוראה לבצע החייאה דחופה ולא לזוז. הירדנים שהבינו שהמוצב נכבש החלו להמטיר אש. ירדנו למדרון אחורי ולמרות האש החובש הצליח לייצבו. המשכנו עם הפצועים על אלונקות בדרך לקו המים. ביקשתי מהחפ"ק שישב בבית העלמין של אשדות, להביא את החילוץ לקו המים, אלא שהחפ"ק לא ענה ואז התברר שספג הפגזה ודלג למקום אחר. התקשרתי לחפ"ק הפיקודי, לדדו, לבקש שישלחו מסוקים. בשלב מסוים הוריתי למסוק לנחות בצומת הכניסה לקיבוץ וזה עונה לי שנגמר לו הדלק...

המשך בעמוד הבא

50 שנים חלפו מאז פרצה לה מלחמת ההתשה בגזרת העמקים - אותו רצף ארועים שבא מעט אחרי סיום מלחמת ששת הימים ונמשך בהפוגות עד שלהי 1970 בטבח של מאות מחבלים, שזכה לכינוי "ספטמבר השחור". מלחמת ההתשה זכתה גם לתואר 'המלחמה הנשכחת', משום שבעוד אצלנו מתקיימת שגרת מלחמה שגובה מחיר כבד של 25 אזרחים, בתל אביב נמשכים החיים כתמול שלשום, והבארים פתוחים עד לשעות הקטנות של הלילה. לציון אירועי אותה מלחמה נשכחת, קובצו להם יחדיו אלוף (מיל') אורי שגיא שבאותם ימים היה מפקד סיירת גולני ועמד בראש מספר פעולות מעברו הירדני של הגבול, ניצב (מיל) גבי לסט, מפקד מג"ב לשעבר, נאיף, דרוזי, בנו של גשש מג"ב, ששהה בקיבוצים בתקופת ההתשה וספג את האווירה המאד מיוחדת וזיו אופיר מיוזענו, שמוראות אותה מלחמה, אותה עבר כילד צעיר, חרוטים היטב בזכרונו. את הפאנל הנחה ראש המועצה עידן גרינבאום, איש תקשורת בעברו, שאביו יוחקיה ז"ל היה מא"ז באותה מלחמה.

אורי שגיא זוכר תקופה מאד קשה ואינטנסיבית שמחוברת לישובים שבסביבה. היחידה שעמדתי בראשה, סיירת גולני, עסקה במה שאתם בקיבוץ מכנים 'עבודות חוץ' קרי כל הפעילות שמעבר לגבול, זאת בנוסף למג"ב ויחידות אחרות שפעלו בשטחנו. צברתי פה ארועים מכווננים במהלכם איבדה הסיירת 8 לוחמים, כולל יורם פרג מחמדיה שנהרג מירי מחבלים בעת שהיה בחופשה בקיבוץ. הפעילות כללה

יובל להתשה - המשך

מטעמו. התחלנו באזור ואדי יאבס מול טירת צבי. הוא אמר שבמקום הזה בזמן ההתשה ב- 68 כח צבאי 'שלכם' עשה פשיטה על העיירה, פיצץ עשרים בתים, הרג וכו'. לא הוצאתי הגה מפי. ממשיכים לנסוע צפונה ומגיעים למוצב 'החרוטי' מול אשדות יעקב 'פה', אמר, 'אתם עשיתם פשיטה והרגתם לנו חיילים'. אני לא מתאפק ואומר לו: 'שמע זה אני'. רגע של שתיקה מהולה במבוכה. 'חכה רגע' הוא אומר, 'אני הולך לקרוא למי שהיה מפקד המוצב באותו לילה'. 'איך אתה יודע מי? אני שואל, והוא מבהיר שהאיש הוא היום רמטכ"ל צבא ירדן גנרל מילקאווי, שנמצא במקרה בגזרה. קרא לגנרל ואז מתגלה הסיפור האמיתי. מילקאווי מספר שהיה מפקד המוצב, ועד היום לא סולח לעצמו על שבאותו יום היה בחופש, 'ואתם הרגתם לנו 15 חיילים'. זו ה פעם הראשונה שנודע לי כמה הרגנו. ואז אני מגלה לרמטכ"ל, שבדרך לאירביד, עברנו פעם ליד הבית שלו בכפר מילקא, בדרכנו לפגוע בסוללה עיראקית. אנחנו ממשיכים לעבר תעלת העיור ובעוד חברינו מירדן מזכירים את 'פשעינו' מתברר לגנרלים, שמולם ניצב מפקד סיירת גולני ושבשלושת האתרים שביקרנו, ידו במעל. כשסיימנו, אומר לי הרמטכ"ל: 'עכשיו יש פה שלום, קח חודש להתארגן, ואני מזמין את כל היחידה שלך כאורחיה של הממלכה. כעבור חודש נקבצו אותם לוחמים, עם בטן קצת גדולה ושערות שלא במקום, יחד עם בנות זוגם לסיור מרתק בירדן, ואז סוף סוף התגלה לנשותינו מה עשינו בלילות ההם...

ליד תעלת העיור מול שער הגולן, הוקם 'מחנה איטלקי' עבור העובדים שהקימו את התעלה, שם המתין לנו משמר כבוד ירדני עם דגלי ישראל וירדן, מנגנים את 'התקווה'. כבוד אדיר נפל בחלקנו.

סוף בעמוד הבא

זיו במקלט

גבי: אני מגיע באפריל 68. לפלוגת מגב ההיסטורית, שעברה למשימות במקומות אחרים ואחר כך נצטוותה לחזור לגזרה. התחילו מיקושים, ירי מרגמות מאחר יותר בזקות. מטה מגב ישב בעיר בית שאן עם מחלקה קדמית באשדות יעקב כולל מטה של פלוגת גולני כמו ב'אשד'. הקשר עם האזרחים היה דבר מכונן שמלווה אותי עד היום. המשקים עברנו היו בית, והבושה הכי גדולה היתה שפיספסנו מוקש, ואז פשוט הסתגרנו והתביישנו על כך. הפלוגה מנתה 197 לוחמים כאשר מדי בוקר יוצאים שישה סיורים. 29 הרוגים לוחמים לאורך הגדר שילמה הפלוגה ו- 100 פצועים מתוכם 30 לפחות, נפצעו יותר מפעם אחת וחזרו לשרת.. 25 לוחמי מגב זכו לעיטורים כאשר הקצין מוחסם דגש קיבל את עיטור העוז וגם הדליק משואה. זו היתה ההכרה וההוקרה לפעילות.

שגיא: כאשר סיימתי את תפקידי הצבאי האחרון כראש אמ"ן ויצאתי לחופשת לימודים, קיבלתי הזמנה מקולגה שלי, ראש אמן הירדני גנרל שורדום- צרקסי שבינתיים נפטר, שבילינו הרבה בשולחנות המשא ומתן ובהסדרים בנושא המים. מצאתי בו איש רעים אמיתי להתרועע ובמסגרת הלימוד ההדדי, הזמנתי אותו לסיור בקיבוץ, שיראה מה זה; ואז הזמין אותי שורדום לסיור

יובל להתשה - המשך

זיו אופיר: שלושה חודשים עוקבים בשנת 68 הותירו בי את רישומם. ינואר 68 – בדרך לשעור התעמלות נשמע פיצוץ. מגיעים לאזור המרפאה, עומדים לחצות את הכביש ואז מגיע קומנדקר, ממנו מורידים אלונקה ועליה גשש, שגופו קרוע לגזרים. בתוך מספר דקות מתחיל השעור כרגיל. פברואר 68 - נכנסים לשיעור ציור, שומעים פיצוץ עז, נכנסת אסתר המטפלת מוציאה את שושנה שממרת בבכי נוראי: 'אבא, אבא'. אסתר אוספת אותנו ומספרת שאבא של שושנה עלה על מוקש ונהרג. מרץ 68 - אני מתארגן לקראת מסיבת פורים, מחופש למכסיקני עם גיטרה, לפתע נפתחת הדלת ואבא נכנס. 'תקפל את הבגדים', הוא אומר, 'חגי נהרג'. שומר איתי מאז ועד היום צלקת נוראית. מאוחר יותר זוכר את עצמי מדליק משואה בהר הרצל. עליתי על אוטובוס ונסעתי עם אמא לירושלים. אחר כך שבנו הביתה באוטובוס. הכל היה מאד פשוט, מאד טבעי.

נאיף בנו של גשש, גדל בקיבוצי עמק הירדן. נכנסתי למקלטים עם החברים מטפס למעלה עם סולם וחושש שאפול למטה. אבא היה מלווה את הסיורים. לא סיפר הרבה. למדתי מחברים על ארועים מכוננים עברו כאן. חברות, אחוה, שותפות גורל - אלה מושגים שלמדתי באותה תקופה והולכים איתי עד היום.

אבנרון

שגרת מקלטים

גבי: בסוף ההתשה נפצעתי כמגייד ברמת הגולן. אני שוכב ברמב"ם עם חשש סביר שהיד לא תחזור לתקנה, אותה יד שאוחזת בנשק. אני חושש שתמה לי הקרירה ושוכב בביה"ח במצב רוח לא נעים. אבא שלי, פלח דור שביעי בארץ, בא לעודד אותי. שמע אינגליה הוא אומר. מה אתה בוכה, יד זה לא נורא. אתה יודע כמה אנשים יש במדינה הזו בלי ראש...

היה רופא בפוריה שנקרא די"ר גולדמן וכל מי שהגיע פצוע ביד או ברגליים איבד את הרגל ואיבד את היד. באחד במקרים נפצעתי באזור שונה. ישרוליק מנוה אור הביא אותי לבי"ח עפולה והנה יש יד שלא מרגישה, אבל מלטפת. יש בחור שנפצע בפרדס מול קבוץ גשר. נתתי פקודה להסיע אותו לעפולה, ואז אני מקבל בקשר אזהרה שאם הוא ימות זה על מצפוני. אמרתי בסדר. אבל אם הוא יחיה לפחות לו יהיו שתי רגליים ואמנם כך היה.

אדם משער הגולן: כרבי"ש הייתי בודק דרכים נגד מיקוש, עשיתי דרך טשטוש משלי והייתי בודק את כל השטחים עד תל קציר. במהלך התקופה איתרתי חמש פעמים חדירות לשטח שלנו, שהצבא עבר לפניי ולא מצא. עד היום אני שומר אצלי אוסף של מוקשים שמצאתי באותה תקופה.

ארכיון אשדות יעקב איחוד

בידור ושעשוע ואין לך מקום כמקומות אלה, להעיד על רמתו התרבותית והאסטטית של העם.

המסייר באירופה, לא אחת הוא נהנה, במקומות ציבוריים אלה מיצירות אמנותיות, לא פחות מאשר בבתי נכות ומוזיאונים: כאן מוצא אתה את הפסל והתבליט, הפרסקו (ציור בטיח לח) ואת ציור הקיר. כל אותן היצירות של אמנות מונומנטלית, נוצרו למען יראון ההמונים ולכן נקבעו במקום בו מתאספים המונים: יצירות שאינן מכונסות בדי אמותיה של גלריה המיועדת על פי רוב לחובבים ובעלי אמצעים, אלא יצירות שעין כל מוכרתה להיתקל בהן ובמשך דורות הן מטביעות ערכים אסטטיים בנפש האדם.

אצלנו מוקמים בניינים ציבוריים גדולים. ועפ"י ניבטים אליך קירות מעורטלים. זעיר פה זעיר שם – פסל תבליט או ציור קיר. דלות זו, כלום מעידה היא על מחסור יוצרים בארץ? או שמא מעידה היא על חוסר הבנה וגישה אסטטית מצד האחראים לבניה ציבורית בארץ? עד כאן מסרתי את דעותיו של הצייר משה טמיר העוסק בציורי פרסקו ונתקל לא אחת ולא שתיים, בגישה מכאיבה זו, מצד האחראים לבניה בארץ.

אך העוקב בהתמדה אחרי לבטיהם של הציירים, המנסים להכניס את ציור הקיר בארץ – יודע כי קריאה זו מקבצת והולכת תומכים ולא רחוק היום ותיהפך לקריאה בעלת משקל ובעלת ערך בחוגים נרחבים. דרך זו בציור מביאה ברכה לאמן ולקהל גם יחד.

בארצות דרום אמריקה, למשל, בהן הרמה התרבותית של האוכלוסיה נמוכה מאד – הצורות המונומנטליות הן המדברות אל ההמונים והאמן מקיים באופן זה מגע קרוב וחי עם המוני צופיו. כאן הפרסקו הולם את

סוף בעמוד הבא

“הצעות לציורי קיר בחדר האוכל החדש” – אריק קורן

לפני הקמת חדר האוכל הנוכחי (חדר האוכל השביעי בתולדות אשדות), היה חדר אוכל שהוקם אחרי הפילוג. בשנת 1954, לאחר או בעת הקמתו, אריק קורן הגיש שתי הצעות לציורי קיר באותו חדר האוכל. נושא אחד עסק ב"הכנסת אורחים" והשני ב"ברכות". הצעות אלה לא התממשו. אולם מספר הצעות אחרות של אריק קורן התממשו בהחלט באשדות יעקב. אחת מהן, עבודתו על קיר "בית קרפ", הפכה לסמל לאומי של ההתיישבות העובדת.

עם הצגת הצעותיו של אריק עבור חדר האוכל שקדם לזה שאנו אוכלים בו היום, אריק פרסם כתבה המובאת להלן בעלון אשדות יעקב איחוד מס' 122 במרץ 1954.

תודה לאירית גל על הקלדת החומר.

שאל ינאי

על ציור קיר

להצגת ההצעות לציורי קיר בחדר האוכל החדש

בנייני ציבור, בתי קולנוע, אולמות-עם נבנים והולכים על פני כל הארץ. בניינים ואולמות בהם יתכנסו מאות ואלפים תושבים בימי חול ומועד לשם לימוד, שמיעת הרצאות, או

ארכיון אשדות איחוד - סוף

שבחינו, נדמה מפגר הרבה אחרי חיי העיר והמושבה בארץ. יתכן וההבנה אצלנו לדבר ישנה – אך בינה לבין המעשה הדרך ארוכה.

בשנים האחרונות חלה אצלנו התקדמות-מה בכמה וכמה שטחים. כוונתי ליחס החיובי שנוצר לעיטור הקירות בכינוסים ובחגים. נדמה והדבר הפך מסורת וחלק מאוירת החג. אך הדרך לפנינו רבה עדיין. בבעיה זו, ציורי קיר, אסור לנו לפגר אלא להיות חלוץ. דבר זה דורש לא מעט כוחות אך המאמץ שכרו בצידו. הפירות בודאי שעדיין רחוקים מאיתנו. הניסיונות נעשו בארצות רחוקות, אך ללמוד צריך. אך מציע אני לחבר המזדמן לחיפה לבקר בקולנוע החדש 'פאר' (גם אם הסרט לא יהא מושך ביותר, מובטח לו שכרו בצידו). חוויה זו לא במהרה נשכחת. יתכן ועיני רבים תפקחנה להבין.

אשר לחדר האוכל שלנו: כאן נבצע שתי עבודות קטנות לנושאים תנכיים. אחת מול הכניסה הראשית, הנושא שלה 'הכנסת אורחים' והיא מתארת את אברהם אבינו המכניס את שלושת אורחיו - (בראשית פרק י"ח) השנייה מתארת את יעקב המברך את בניו - (בראשית פרק מ"ט) הסקיצות-ההצעות מוצגות בחדר האוכל.

נקווה כי נמצא הבנה לדבר אצלנו וכי יש ויש מקום לפעולה.

אריה קורן

רוח התקופה אולי יותר מן הציור הקטן. ביחוד בולט הדבר במקסיקו. בו בזמן שבשנים האחרונות, הושם הדגש בארצות מערב אירופה, בחיפושים בתחום האמנות הטהורה והציירים הקוביסטיים והאבסטרקטיים התרחקו ביצירותיהם מן ההמונים, הרי במקסיקו פנו האמנים אל ההמון הרחב, שבדרך כלל רמתו נמוכה מאד. אחד האמנים הידועים והדגולים בשטח אמנות זה דייגו ריבירה, העלה את אמנות ציור הקיר לרמה גבוהה ועם זאת עממית. אולמות ציבוריים, משרדים מכוסים בציורי קיר מרהיבים ופשוטים המדברים אל הלב. מאד יתכן כי כאן נמצא הפתרון לאמנות הציור בתקופתנו. אמנם, במקסיקו, קם וצמח הדבר מתוך מסורת קדומה מאבות אבותיהם הקדמונים, האצטקים, ודומה באיטליה ובארצות אחרות: הדבר הפך למסורת ונדמה כי אי אפשר אחרת.

אמנים, אמנות זו של ציור קיר, מסובכת היא ודורשת לימוד ממושך ובעיקר נסיון של שנים ורב יותר מאשר בציור קטן – הרי שבציור הקיר אי אפשר לסנוור את עיני הקהל. אמן חייב להיות בעל מקצוע ובעל כח ביטוי שאלמלא כן, אינו יכול להשתלט על השטח שבדרך כלל גדול הוא ומכיוון שיצירה זו מובאת לעיני המונים חייב האמן לחיות את סביבתו ואת בעיותיה ולשמור על מגע אינטימי עם רוח זמנו.

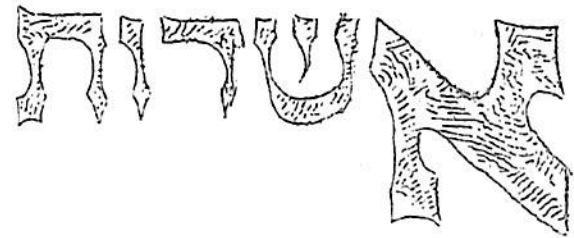
בארץ, לצערנו, עומדים במרכז הבניה, אנשים המזלזלים ומתייחסים בבוז לכל גילוי של אמנות ישראלית. יחס זה נובע מאי ידיעה ומחוסר הבנה אסטטית ורבים לכן תולים תקוותם באמנים מחו"ל. הקירות הערומים של בנייני הארץ משוועים לשיבוץ אבן חן זו הקרויה פרסקו – במסגרת בנייתם. היפקחו עיני העושים בבנייה?

ובקיבוץ? נדמה לכאורה כי בעיה זו לא צריכה לעלות. חיי חברה מתקדמים יותר, בריאים יותר. אך – הצד האמנותי, האסטטי

ועוד על חדר האוכל 1954

בחנוכת בית שני נפגשו צעירים שנולדו בבבל וזקנים שזכו לראות את בית המקדש הראשון שנחרב לפני 70 שנה. הצעירים שמחו הזקנים בכו – ככה מספרת האגדה. אבל זאת אגדת חיים. אינני מתגעגע לחושה הערבית והאווזים שטיילו בה. אבל יש להתגעגע לחדוות החיים ושמחת היצירה של אז. על זהות היחיד והרבים. מי יתן וחדר האוכל הזה יכיל בקרבו שמחה וחדווה, רעות ואחוה וכי אחדות ושלווה תשרור בין כותלי בית זה. ויהא בכך משום אות כי לא נותקה השרשרת.

ברוך גולדשמיד

אשדות יעקב איחוד, יום ו' 8/10/1954
– יומן מס' 145

לחנוכת חדר האוכל (דברים שלא נאמרו)

בערב זה יש צורך להזכיר ולהעלות במקצת את ערך חדר האוכל בחיי הקבוצה. בעבר לא מלא חדר זה רק את תפקידו המקובל: חדר-אוכל – כי אם חדר חיים מהשכם בבוקר עד מאוחר בלילה. החבר מצא שם את מקומו. שם נרקמו חוטי חיו, שם השתתף בחיי החברה ושם עוצבה השקפת עולמו. בחדר האוכל השתקפו חיי המשק לכל פרטיהם החברתיים הכלכליים והכספיים. כותלי חדר-האוכל קלטו את החבר החדש שרק בא למשק. שם הוכנס למאזן החיים בו, התעכל – אם אפשר להתבטא כך – ובו חוסן. השפעת גומלין היתה בין היחיד והחברה. החברה השתתפה בחיי היחיד בשמחתו וביגונו. אמון הדדי שרר בין היחיד והציבור. היתה יצירה משותפת, חדוות יצירה ושמחת חיים.

במשך 3 עשרות בשנים, הקבוצה, כחלק מתנועת הפועלים, התפתחה והשיגה גדולות בחיי הארץ ובניינה. היא שמה אבני יסוד לתנועת הפועלים בארץ. מאז חלו שינויים. נחלש האמון. נחלשה העזרה ההדדית. המראה בכללו השתנה. הדברים ידועים ולא נרבה בהם הערב. אולם נזכר נא בחדר האוכל בגשר (בחושה הערבית – בטרם קם בניין האבן) מול חדר האוכל הזה הבנוי לתפארת. יש אולי לסמיכות הפרשיות אם אמשיל כאן מה בין המקדש הראשון שנחרב לבין השני שהוקם אחרי גדלות בבל. ערכו של הראשון ברוחניותו הפנימית הגדולה מול השני שצורתו החיצונית נודעת לו לתהילה.

מי ומה באשדות

ענף המזון שלנו הכולל את הכל-בו, את חדר האוכל ואת 'קיוסקי' הבריכה משדרג עצמו משבוע לשבוע, והחידוש הפעם הוא רכב חשמלי קלאב-קאר להעברת המזון אל בתי הילדים או לכל מטרה זמינה אחרת שהענף חפץ בה. עוד חידוש מבית היוצר של ישי יחיאלי, האיש שלא קופא על שמריו ולו לרגע, עם צוות מסור ונאמן של חברים, ויוני אחד שאין לו תחליף.

המבנה הנ"ל, הממגורה, המוכר לכולנו היטב, הוא אחד הראשונים של ממלכת דלהמיה ששומר על ריחות עבר שנשאבים אל העתיד. כך הוא נראה בשעת צהרים שטופת שמש.

עונת הגיוקים החלה. אין סיבה אמיתית לפחד מגיוקים ובכל אופן מחצית מהאולוסיה, נרתעת מהיצורים הללו. לאחרונה הפסקתי להתעלם מנוכותם של תיקנים בביתי מהטעם הפשוט שאין מדובר בתופעה אלא לכל היותר במקרים די בודדים, שברוב המקרים לא שורדים אלא שעות ספורות ואז מוצאים אותם שרועים על גבם, ולא נותר אלא לתפוס השור בקרניו, ליתר דיוק במחושיו, ולסלקו מן הבית כלעומת שבא. יעיל מהיר ובלתי צורך בהתערבות של ארוסולים מסריחים שריחם פג אחרי שבוע. נסו ותיווכחו!!

מאחר והעלון רואה אור פעם בשלושה שבועות, לעיתים אף חודש, קשה מאד לדייק את הארועים כפי שהינו עושים בעבר במהדורה של אחת לשבועיים, ולכן אני נוהג לתעד במצלמתי כל מיני ארועים, על מנת שאוכל ביום פקודה לשחזר את מה שהיה על ציר הזמן. קחו למשל את מסיבת שבועות הנוצצת, על רקע הקיר של אריק קורן ז"ל מואר באור נגוהות ותקבלו חוייה של ממש. הרבה שנים מתלבטים פרנסינו היכן למקם את הבמה בארוע כזה או אחר. בשבועות ניתנה התשובה המוחצת. 'קיר קרפי'.

מי ומה - סוף

לפניכם אב-טיפוס של כלי שבנה מיכאל לוי בשקדנות אין קץ לטובת הוצאת העכוב מן האדמה בגובה הרצוי- שקדנות ששמורה כנראה רק לייקים. כאשר העביר מיכאל את הגידול לגדיש, שיכללו שם את הכלים ונותר האב-טיפוס של מיכאל שניצב עתה בגינתו ואפילו לא מבקש מים....

עת הפופ!

עלון 1513

עריכה ומי ומה – אבנר רון
שער ועימוד – אירית גל
צילום עלון – אתי רון

יציר הכלאיים הזה הוא ארנבת, שבשנה האחרונה הולכת ומתבייית על דשאינו, והפלא ופלא אף התמחתה באכילת דשא. בקצב הזה של התרבות הארנבות, ייתכן שתחלפנה את המקצרה הרעשנית של דובי שושני.

'**הפרטת הפחים**' הנראית כאן, היא כנראה צעד נוסף בהפיכתנו מקיבוץ ליישות קהילתית. אפשר למצוא בנוסף לגרון גם שמות נוספים שיסייעו לשייך את הפח לשכונה שבה הוא מוצב.

אבטיחים? אופס וזה נגמר. הפעם התחשבו הגד"שניקים בחברים והציבו מיכלים צהובים ובהם פרי קטן להפליא. גם לזה עוד נתגעגע..

